

militære Overtrædelser og egentlige borgerlige Overtrædelser, som havde en ærefrænkende, en æreformindskende Natur, thi man vil jo ikke mere have denne Straf anvendt paa andre Overtrædelser end netop enten paa dem, der ere nævnte i det første Stykke af § 40, eller andre saadanne Pligtovertrædelser, som have en væsentlig militær Natur. Som Følge heraf har jeg ikke troet at kunne finde Anledning til at opgive denne Straf. Det er ganske vist, at der er en Mulighed for, at den vistnok enstemmige Dom, man hører hos Militære til Fordel for Bibeholdelsen af denne Straf, er noget paavirket af den Virksomhed, som den nu har, paa Grund af det, der staar bagved; jeg vil aldeles ikke bestride, at dette ubevidst kan paavirke deres Opfattelse noget, men jeg har spurgt de Militære, som jeg har talt med, hvorledes de ville tænke sig, at Sagen vilde stille sig, naar nu det, der staar bagved, var borte, og de have givet det samme Svar, som det ærede Medlem for Randers (N. P. Jensen) igaar gav, at det Virkningsfulde ved denne Straf vistnok ikke saa meget var det, der staar bagved, men det var selve den Nedsættelse i den Raagjældendes Ære, som det førte med sig, og den Stimulation, der indeholdes deri til at komme op fra det Standpunkt igjen. Den samme Erfarening har man gjort i Lydskland, hvor man jo har bibeholdt og udvillet denne Straf og har beholdt den længe efter, at den ikke mere var Gjenmangspunktet for Anvendelse af legemlig Straf; oprindelig var denne Straf der ligesom hos os det nødvendige Gennemgangspunkt for legemlig Straf, hvilket allerede forlængst er opgivet, men desuagtet har man fundet at burde bibeholde Straffen. — Jeg skal endnu tillade mig et Par ganske enkelte Bemærkninger med Hensyn til to mere underordnede Ændringsforslag, som den høitagtede Krigsminister igaar har omtalt, det er nemlig Forslagene under Nr. 21 og 25 til §§ 36 og 42. Hvad angaar det Forslag, der er stillet til § 42 under Nr. 25, da kan jeg ikke indse rettere end, at det er næsten nødvendigt, at man hos de Personer, der staa i Klasse med Underofficerer, og som vilde have forskyldt Bestillings Fortabelse, maa have en Bestemmelse, naar denne Straf efter deres Stillings Bestaenhed ikke kan anvendes paa dem. Jeg ser nemlig ikke, hvad man f. Ex vil gjøre med Underlæger i saadanne Tilfælde. Hvis man vilde lade dem tabe deres Bestilling og indtræde som Menige, vilde man i saadanne Tilfælde ligefrem faae en Mand, som man aldeles ikke vidste, hvad man skulde gjøre med. Man vilde jo ellers ingen Brug have for ham, da han ingen Uddannelse har som Soldat, og hvad skulde man da egentlig gjøre med ham? Det har ogsaa bestandig været anerkjendt, at en saadan Bestemmelse var nødvendig; den findes saavel i Scheels Udcast som i Udcastet af 1870. Naar man har fulgt denne Bestemmelses Gang, vil man have set, at den i

Landsstinget væsentlig gik ud af den Grund, at man opstillede den Paastand, at Underforporaler burde ikke behandles som Underofficerer og burde ikke kunne fradømmes Bestilling. Denne Løfte fik sit Udtryk i et Ændringsforslag, og derfor lod man i Landsstinget denne Bestemmelse, som man mente væsentlig kun havde Hensyn dertil, gaa ud og satte i Stedet derfor en supplerende Bestemmelse om Spillemand. Jeg ser imidlertid ikke rettere end, at naar Forslaget, saaledes som Tilfældet nu er, stiller sig paa et andet Standpunkt, der behandler Underforporaler som Underofficerer, vil det ogsaa for deres Bedkommende være nødvendigt at have noget Saadant. En anden Sag er det, dersom man vil tage hele dette Spørgsmaal under fornyet Overveielse, men foreløbig kan jeg ikke indse rettere end, at man paa dette Punkt maa have en saadan Bestemmelse, som den, der er nævnt i Ændringsforslagslisten under Nr. 25. Hvad angaar Forslaget under Nr. 21, da er det vistnok neppe, som den ærede Ordfører mente, en blot Redaktionsforandring, tværtimod tror jeg, det er, som den ærede Krigsminister bemærkede, en væsentlig Realitetsforandring. Hvorvidt denne Bestemmelse ikke paa noget Punkt vil kunne være altsfor streng og maaske lidt uretfærdig, er noget, som ikke er mig aldeles utvilsomt, og jeg tror ogsaa, at man til tredje Behandling bør tage dette Punkt under fornyet Overveielse, men foreløbig er der navnlig en Klasse, for hvilken det er forekommet mig, at Bestemmelsen var nødvendig, og det er nemlig, saa vidt jeg kan forstaa, Underforporalerne. Jeg sætter, at en Mand har truffet Nr. saaledes, at han i og for sig ikke skulde være inde længere end de 7 Maaned, men bliver tagen til Underforporal, saa vilde han jo ligefrem ved at foretage Noget, som vilde medføre Bestillings Fortabelse, opnaa, at han slap for hele Resten af sin Tjenestetid, med mindre man har en saadan Bestemmelse som den, at han er forpligtet til at tjene som Menig i lige saa lang Tid som den, hvori han ellers skulde have tjent. Det er dette, jeg nærmest har havt for Øie derved, men paa den anden Side kan man maaske undgaa det derved, at man mulig baade kan komme til at tage Spørgsmaalet, om Underforporaler egentlig bør idømmes Bestillings Fortabelse, under fornyet Overveielse, og yderligere er der en anden Ting, der maaske ogsaa kunde slutte sig dertil, nemlig det, at ifølge Bestemmelsen i Forslagets § 55, navnlig saaledes som denne er udvillet i det dertil af Udvalget stillede Ændringsforslag, vil man kunne undgaa at idømme Underforporaler Bestillings Fortabelse og allevegne, hvor det ellers kunde finde Sted, sætte en dertil i Strenghed svarende anden Straf. Dette bør maaske være Gjenstand for yderligere Overveielse, men foreløbig har jeg troet, det var nødvendigt at have en saadan Bestemmelse som den, der er foreslaet.